

A FULLÁNK ENIGMÁJA

Mert mint ahogy az a lopódarázs, mely oda-vissza
lopakszik, száll a kéztől, szemtől érintetlen Anzelmus-kötetre,
hogy fészket rakjon, hosszmetszésére hordja a sárgalacsinokat,
úgy környékez minket is az árnyék, megtelepszik, kísér

a rettentő, a fantom, a természet által visszavett könyv megnyílik,
Filozófiai és teológiai művek I., csak nyugtalanító nyomok, okfejtés
nem távoztat homályt, az éjszakát az értelem napvilága,
nem melegíti át a tagokat, dermedt betűrendek anyagiságát,

a romlandó testet nem öltözteti romolhatatlanságba,
elnyeletik az ige, beteljesületlen ígéret, nem koronázza törvény
üreges koponyáink, mi végre telítve, a tudás önnön határait
jelöli, kívül a bűn, az önmagába visszahúzódó áldatlan, ereje

mérhetetlen, marad várakozásunk, adománytalan szűkölködésben,
a beismerés vigasztalan óráin, feleym, latiatuc, legyőzöttünk,
mert bennünk a fullánk, az értelemben, az örökkévalóságban,
és pedig úgy hisszük, nincs nála nagyobb, mi gondolható.

PAIÁN A KÍMÉLETHEZ

Mondják, az élet nem egyéb, hibás és hiábavaló, az agón útja,
malus in terra, legjobb lenne, ha meg sem született volna
az ember, ha nem létezne, vagy mielőbb véget érne, hát add meg
kérésünk, Paeon, sötétfényű, balzsamod a kintalan ének,

a szenvedés a bűn, testünk sziklákhöz láncolva vár oldozást,
enyhet adó pharmakont, dicsőítő szónoklatban megfáradt ajkainkhoz
ér a bürokpohár, akár hűséges nyáj, peregrinus, érkezés nélkül vonulunk
a bizonyosság akolja felé, akolitusaid, kegyelmes Thanatosz,

gyógyulást hozó, szelíd aulos és kithara kísérnek folyóparton
túlra, ringat csónak, mint altatódal a hullám, szenderedik átkelésünk,
öledbe térünk, óceáni érzés, sztélé jelzi az egykor voltat,
Szeikilosz verse Euterpének, az örök távozóknak biztatás, rövid ideig tart

a ragyogás, a bánat szünni fog, meghallgatást nyer az üdvtelen
odafordulás, a nyelv alatt obolosz, a beszéd önfarkába
harapó kigyója, gaudium, tekereg a pneuma panaszdala,
mint végtelenre nyíló sztoá, nyel el hangot, rezgést, Kronosz gyermekeit.

MEDITÁCIÓ AZ ÜRESSÉGRŐL

Vaszubandhunak

Miféle árnyékvölgyi hangok, hörgések, zihálások
húznak vissza az otthontalan maradásba,
fosztanak meg a hallás általi szabadulástól, most,
hogy megjelent az útmutatás fényes ösvénye?

Csak rántanak alá a létforgatag állandóságába,
mely mint minden, változva van, lényegtelen, aki
beszél vagy épp figyel, úgysem érheti el önmagátlanságát,
az olyanságot. Hiába a szakadatlanul megindító vágy,

a felhagyásra szánt ragaszkodás, mint kézből minduntalan
kipergő homokszemek, sodrás által elmosott partszakaszok,
illan el már mindig is másként az ego kívülsége, sohasincs
jelen, sohasem vagy. Csupán egy hézag, a születetlen

égbolt hasadásának vonzása, hogy váljon meg
magától az örök mulandó, omoljon magába minden
zörej, hamvasztóhágón a hús-vér test, ne legyen más,
csak egy barlang sír, üreg, elégő káprázat, བར་དོ་.